

DŘEVO SĚ LISTEM ODIEVÁ

(Videň 4558, fol. 24b—25a)

Dřevo sĕ listem odievá,
slavíček v keřku spievá.
Máji, žaluji tobĕ
a mécĕ srdce ve mdlobĕ.
Zvolil sem sobĕ milú,
ta tře mé srdce pilú.
Pila hřeže, ach bolí,
a tvójt' budu, kdeť sem koli.
Srdéčko, divím sĕ tobĕ,
že nechceš dbáci o sobĕ.
Tvá radost, veselĕ hyne
pro tu beze jmene.

Ačť bych já ji zmenoval,
mnohýt' by mě štrafoval
15 a řka: „Proč ty tak slúžíš?
Čemu sĕ milostí chlubiš?”
Neustavičný milovník
jako u cesty hřešík:
k čemu sĕ koli přičiní,
20 a tomu všemu uškodí.
Ktoť sem, tenž nosímť pilu:
ját' mám najkraší milú,
tét' nikomu nepoviem,
sámť ji s mým srdéccem
viem.

25 Viera vieře pomáhá:
kdeť sú dva sobĕ věrna —
on jí a ona jemu —,
nepoviedaj třeciemu.
Mnohýt' sĕ rád honosí,
30 ten tajemství pronosí.
Ach naň, zlýt' obyčejt' jmá!,
nepřejtež mu, ktoť jeho zná.
Poniž on vás tak hanie,
prosímť vás, panny i panie,
35 přezdiec jemu: „Ruší nás,”
vyščěrčemež jeho pryč od
nás!

SLÓVCE M

Srdce, netuž, nelzeť zbyti, pravímť cele, aniť se jest lze ukryti již veselé. 5	2	Jestit' jí milo slúžiti, ač z milosti, anať dá dobrým požití vždy v radosti. Toť pravím: Za uťěšení
5	2	mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slóvce M, jenž panuje v srdéčku mém, 10 a v toť se znám.
0	3	a v toť se znám.
Ač pod nebem jest stvořenie, nerozomím, róžě, jiný květ nic nenie, toť směle diem. 15	3	Rač to v svém srdci zavřěti, než bez smiechu, ež mně jiné nelze mieti za útěchu. Toť pravím: Za uťěšení mněť v světě milejšie nenie, a za toť mám, než to mé milé slovce M, jenž panuje v srdéčku mém, a v toť se znám.
5	3	
20	40	

Tedyť poviem otevřeně:

V tvěť službě sem!

Aniť změním do skončeme
mé milé M.

45 Toť pravím: Za
uťěšení

mněť v světě milejšie nenie,

a za toť mám,

než to mé milé slóvce M,

jenž panuje v srdéčku

mém, 50 a v toť se
znám.

ZÁVIŠOVA PÍSEŇ

(Třeboň A 4, fol. 396b—397a)

Jižť mne vše radost ostává,
jižť mé vše útěchy stanú,
srdce v túžebné krvi plavá,
to vše pro mú milú žádnu.
5 Svýma zraky skrzě očko
silněť stfielé v mé srdéčko,
bydlímt' u plamenné túze.
Muoj život v túhách nemáhá,
to vše jejie krása drahá
10 silněť mé k tomu připúzie.
Srdce bolí,
silně ve krvi plavaje,
žádaje,
žádná, tvé milosti, ač se móže
státi. 15 Jáť nikoli
živ nebudu na dlúzě
v té túžě,
kdyžť se zmilitká neráčí smilovati.
Túhat' mě po nie, kdyžť na ni
zpomanu, 20 div, žeť kdy nesplanu,
omdleje v túhách stanu,
já pro ni u mé mladosti žalostivě zahynu.
Toť mé nešťestie, že byvše v radosti
i mám smutka dosti od nevěrné milosti.
25 Ach žalosti, chodím smutný, vzdychaje pro mú
nevinu!
Jižť mé zpievanie
přestane nynie,
pyčtež mne, panny, i vy, šlechetné panie,
žeť mi jest zahynúti pro
milovanie. 30 Slunéčko vzhodí,
zářě vychodí,
má zmilitká v mém srdéčku vévodí,
silněť mi na mé mysli uškodí,
ač se, žádná,
neš
mil
uje
.

35 Bych měl na všem světě koho,
jenžť by mi pomohl tužiti,
měl bych utěšenie mnoho,
chtělt' bych mu s věrú slúžiti.

Jakož fénix oheň nietí,
 40 tu kdež chce svú mladost
 vzieti,
 v ohniť vzhori v silné moci,
 takéž muoj kvietek žádúci
 túžebný plamen horúci
 v srdci nietí ve dne v
 noci. 45 Z mé mladosti
 jenž srdci túhy přeji,
 nesměji
 pro zlých lidí strach nikomému zjeviti.
 V téjt' žalosti,
 50 již nosím na
 útrobě,
 ve mdlobě,
 najkraššie žádná, pro tě mi zahynúti.
 Zbožnýť má radost, a já v tuhách vadnu,
 to vše pro mú žádnú,
 55 sám sebú nic
 nevládnú,
 pohřiechu nemáť nikdy nižádného utěšenie.
 Toť jest má núze, ach hrozný osude,
 ktož tebe nezbude, tent' žalosti nabude.
 V svém srděčku, žádná, pro tě já mám tužebné
 myšlenie. 60 Mého túženie
 nemám umenšenie,
 pyč mne pověťrie, pyč mne všecko stvořenie,
 karbunkul, zafier i vše drahé kamenie,
 slunečné
 kvietie 65 i vše na
 světě,
 pyč mne lilium, pyč ruože přestkvúcie,
 chceť mi má zmlitká život odjieti,
 ač se neráčí smilovati.

Orel divnú vášni
 mievá: 70 své děti v
 slunce obrátí,
 tuť je v té horkosti zhřievá,
 davť jim v tu světlost hleděti.
 Kteréž jasně vzřieti nemuož
 v slunce, toť sobě
 nespomuož, 75 ihned je z
 hniezda vyvrátí.
 Takým orlem nazývám ji,
 pro nižť srdcem v tuhách lkaji,
 strach mne, žeť mi život ztratí.

Ach, mé očko,
80 má útěcho, má radost,
pro světlost,
již má nejkrásší svietí, musím túžiti!
Mé srdéčko
se leká bez přestánie
85 spadenie,
jakžto orel spadna, tu' mu jest strach mieti.
Jakžto lev, když koli svým hlasem zúpi,
své dietky vykúpi,
ihnedť jich smrt odstúpi,
90 takéž já lekám se smrti žádaje promluvenie.
Labuť, divný pták, zpievá umieraje,
také já, smutný žák, umruť v túhách zpievaje
pro mú milú žádnú, když neráči přieti smilovánie.
Ach auvech, má milá,
95 již si mě umdlila!
Ještě by mě od smrti vykúpila,
by se mnú jedinké slóvce promluvila.
Slunéčko stkvúcie,
ruože světlúcie,
100 srdce i tělo dávaji v tvoje ruce,
duši mú Bohu milému poruče,
ač mne neráčíš živiti.